

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 5.

Den 1. Decbr. 1871. Priis: 6 Sk. pr. Bp.

Om Børneopdragelse.

Tale af Præsident B. Young i Ogden Tabernakel
den 3die Juni 1871.

(Fra „Deseret News.“)

Seg har erfaret, at Broder Franklin D. Richards Opfordring at lade Børnene komme til Forsamling her i Eftermiddag, har fremkaldt endeel Bevægelse, men vi ere glade ved at see saamange tilstede. Seg agter, at henvende mine Bemærkninger saavel til de Børne som til Børnene.

Derfom Forældre tilfulde forstod det Ansvar, der paahvile dem, vilde de aldrig gjøre Noget, som de vilde finde Mishag i at see Børnene gjøre. Vi bør sætte dem et Exempel, værdig til Efterlignelse. Forstaae vi dette retteligen? Hvorofte seer man ikke Forældre fordre Udygtighed, Hoflighed, Besejdenhed og Forekommenhed af deres Børn, medens de selv ere fulde af Bitterhed og Skjændelyst? Hvor urimeligt! hvor taabeligt! Hvis vi ønske, at Børnene skulle være artige, bør vi være ligesaa imod dem; og hvis

vi ønske, at de skulle tale høfligt og beskedent til os, maae vi tale ligedan til dem. Seg behøver ikke at omtale flere Enkeltheder, men dette Princip skalde vi efterleve fra Aar til Aar, og altid gjøre hvad vi ønske vore Børn skulle gjøre. Seg mener hermed i moralsk og religiøs Henseende.

Lad mig nu henlede Forældres Opmærksomhed paa et andet Punkt, nemlig Brugen af sømmeligt Sprog. Som et Folk kunne vi just ikke rose os af vort elegante Sprog — der findes forholdsvis kun faa meget dannede Folk i vor Kirke. Vi have nogle lærde Mænd iblandt os og endeel dygtige Lærereinder, men ikke ret mange. Seg ønsker derfor at lægge Eder paa Hjerte: tal aldrig u høfligt eller usømmeligt til et Barn og brug aldrig Ord, som vilde klinge ilde i en offentlig Talers Mund.

Brug det bedste Sprog I ere i Besiddelse af. At bruge de Gvner, vi besidde, paa bedste Maade, er en særlig Gave, det indrømmer jeg. Man seer nogle Menneſter, som tilsyneladende bruge Sproget med Lethed, og dog have de intet stort Ordforraad; men de have den Gave at kunne udtrykke sig med langt større Skjønſomhed end mangen literær Dannet.

Der ligger Meget i at kunne vælge sine Ord med Anſtand. Om vi ſ. Ex. tiltale en Mand, der har forſeet ſig og fortjener Frettesættelse, benytter man et helt andet Sprog end Tilfældet vilde være med et Barn eller en Dame. Om man onſter at indprente noget af Vigtighed i et Individ eller en Forsamlings Hukommelse, vælger man ſit Sprog derefter. Jeg har hørt fortælle, at man bør bruge et Sprog, der paſſer til en Sags Lyſe eller mørke Sider; dette kan være fuldkommen ret under viſſe Omſtændigheder.

Jeg onſter at indprente mig ſelv ſaa vel ſom Eder, mine Brødre og Søſtre, aldrig at benytte Ord eller Udtryk til et Barn, hvilke vilde miſſage os at høre i Barnets Mund i dannet Selskab. Har man et ſmukt Sprog til ſin Raadighed, ſkulde man altid anvende det i ſin Henvenden til Børnene, ligeſom den Tid de begynde at tale. Hvis vi iagttage dette, vil Virkningen deraf være høiſt glædelig for os i kommende Aar, thi naar vore Børn blive ſaa ſtore, at de kunne optræde blandt dannede Folk, vil deres Beſtedenhed og velvalgte Udtrykſmaade ſtaffe os ſtor Glæde og Stolthed, iſtedetfor vi i imodſat Tilfælde vilde ſtamme os over deres Reitethed og ſimple Tale. Om et Barn ſkal irettesættes for uſømmelig og plumpt Sprog, kunde vi let ſaae til Svar: „Fader (eller Moder), jeg bruger de Ord, ſom Du ſelv har lært mig.“

Lad os ſætte vore Børn et ſelgbærdigt Exempel ikke blot med Henſyn til vort velvalgte Sprog, men i alle Livets forſjellige Anliggender. Om vi gjøre ſaa, vilde vi altid ſøle os lykkelige, thi Børnene vilde da ſtaa under vor Indflydelse og vilde aldrig forſage os.

Der er et Skrifſted i denne Bog, ſrevet af en Biſkmand, ſaalydende: „Dylær den Unge efter hans Veis Beſtaffenhed, og naar han bliver gammel ſkal han ikke vige deraf.“ (Ordſp. 22, 6.)

For at gjøre diſſe Ord fuldkommen begribelige for et Samfund udtræves en heel Deel Fortlaring. Som Exempel vil jeg ſpørge mig ſelv: forſtaaer Du at opdrage et Barn ſom det bør? Svaret er kort og godt Nei, jeg gjør ikke. Hvorfor ikke? Fordi jeg har ikke den Kundſkab og Forſtand og Selvbeherſkelse til enhver Tid og under enhver Omſtændighed, ſom udtræves dertil. Jeg onſter ikke at tale nedſættende om mig ſelv eller mine Sødiſkende, men uagtet vi have endeel Kundſkab, er det dog for Intet at regne mod Kundſkabens evige Væld; naar vort Forraad af Lyſ ſammenlignes med Lyſets Rilde, er det kun ganſte lille, og derfor kan jeg ſige, at jeg forſtaaer ikke at opdrage et Barn ſom jeg ſkulde og burde; deſuagtet tror jeg, jeg kommer Maalet ſaa nær, ſom noget Menneſte, der lever

Hvorledes er det med mine Brødre og Søſtre? De kunde opdrage deres Børn langt bedre end er gjøre, det er afgjort. Hvis vi gjøre ſaa godt vi forſtaaer, det vil ſige benytte al den Tro og Kundſkab vi beſidde, og beſtändig ſøge at erhverve os mere, vilde vi være iſtand til at opdrage vore Børn ſaaledes, at kun meget ſaa af dem nogenſinde vilde afvige fra den rette Sti. Gid I vilde erindre dette. Hvis vi paſſe paa og aldrig forſomme Leiligheden til at give den opvokende Slægt et Raad, et Vink eller en

Opnutring, og aldrig lade os selv gribe i en Feil, men bevare vor Værdighed og Selvbeherkelse, vil der kun være meget faa af Ungdommen i vort Samsund, som afvige fra den rette Vej.

Hvad de Væbne af os angaaer, da hænge vore Traditioner og indfugede Barndomsbegreber altfor fast ved os, ja som om de vare limeede fast, hvorfor det ogsaa er meget vanskeligt for ældre Folk at afryste dem. Men med Børnene bliver det en anden Sag, hvis vi blot lære dem overeensstemmende med Guds Villie, der er aabenbaret til os som et Folk.

Vi have det gamle og det nye Testamente; ligeledes Mormons Bog, der giver os en Beretning om Urindvaanerne i dette Land, Frelserens Besøg til dem efter hans Opstandelse og Kirkens Oprettelse blandt dem i Lighed med hvad skete i Palæstina; vi have ogsaa Pagtens Bog og desforinden Profeten Josepfs Historie, Taler og Lærdomme, Israels Væbners Taler og Handler i Forening med vor egen Erfaring i denne Kirke. Med alt dette i Sie kunne vi ikke med god Grund sige, at vi ere uvidende og ingenting forstaae, uagtet som for bemærket, sammenlignet med Viisdommens evige Væld er vor Kundskab kun ringe. Men om vi gjøre hvad vi forstaae, kunne vi indprente vore Børn sund Lærdom nok, til at lede dem fremad paa vor Herre Jesu Kristi Vej.

Jeg skal nu gjøre nogle faa Bemærkninger med Hensyn til den menneskelige Natur og deres Tilboielighed til at fare vild. Naar man f. Ex. gaaer ned til Floden og kaster Spaaner eller Kviste i Vandet, vil de selvsølgelig gaae med Strømmen, og der skal en stærk Vind til at drive et Skib, en Baad eller blot et Brædt opad Floden. Vi have læst i disse Bøger, at formedelst Faldet ere vi

blevne deelagtige i Fjendens Natur, det vil sige, han har faaet saa stor Indflydelse over hvert Menneskes Skjod, at vi maae træde i aaben Kamp med ham og kalde al vor Kraft og Viisdom til Hjælp for at drive vort Fartoi opad Floden og kue enhver syndig Tilboielighed i vort Bryst.

Jeg vil standse et Dieblik her og henvise til hvad Br. George D. Cannon sagde imorges til Børnene. „Mine unge Brødre,“ sagde han, „brug ikke Tobak, fordi I tilfældigvis see Andre bruge det; rog ikke Cigar, fordi Andre gjøre det; Smaaapiger, drik ikke Thee, fordi Moder gjør det.“ Jeg vil anføre en lignelse. Siil nogle Smaadrenge midt imellem to Hold andre Drengene, af hvilke det ene Hold paa deres høire Haand beder til Faderen i Jesu Navn, medens de andre paa venstre Haand staae med Cigar i Munden og dampe løs — hvilke af disse Exempler vilde de være mest tilboielige til at kopiere? De vilde strax hælde til det daarligere. Der er ingen Drift i dem til at bede, de synes at nære enslags Gru eller Angst derfor, og de sige: Vi veed ikke ikke hvorledes vi skal bede Gud om en Velsignelse og vi troe ikke, vi engang kunde bede; men giv os en Cigar, og vi kan dampe væk saa godt som Nogen.“

Jeg anfører kun dette som en lignelse, men det antyder tilstrækkelig, hvor let man følger onde Skikke og hvor let baade Bøgne og Børn løbe paa forbudne Stier. Men hvis Forældre vilde gjøre sig Umage for altid at vise deres Børn værdige Exempler, vilde de derved standse Strømmen og efterhaanden give Børnene Lyst og Attraa til at gjøre hvad ret er. Denne Attraa kan ikke tilveiebringes paa en Dag, en Uge eller et Aar, men lad Forældrene hele deres Liv lære Børnene hvad godt er baade ved Ord, Tro og Gjerning og tilfidsst vilde de af egen Drift hellere være Hellige end Syndere.

Have vi Exempler herpaa? Ja. Vi have Brødre her, som have reist en heel Deel og have båret i Kirken i mange Aar. Hvis de blot kunde tænke paa alle dem, der i Aarenes Lob have forladt denne Kirke, vilde de finde, at de udgjøre Tusinder; men nu see vi, at mange af disse Frasalbnæs Børn komme op til Zion, og kommer man i Samtale med dem, vil man høre dem sige: „Jeg er kommen for at see, hvorledes I, Sidste Dages Hellige have det; min Fader var engang Medlem af Eders Samsund, men han forlod Eder og døde i Vermont, Massachusetts, England, Skotland eller et andet Sted. Mine Forældre lærte mig at troe paa Evangeliet og uagtet de saldt fra, har jeg dog aldrig glemt det. Ved at læse i Bibelen finder jeg, de lærte mig Sandhed.

„Gaaer jeg til Kirke blandt Selterne, faaer jeg hverken Lys eller Kundskab, men hvad mine Forældre lærte mig har havt en afgjort Indflydelse over mig hele mit Liv, og nu er jeg kommen for at see hvorledes I, Sidste Dages Hellige, have det.“ Ja Børnene og Børnebornene af dem, der apostasere for mange Aar siden, ville i Hundredevis og Tusindevis komme op til Zion, drevne af de Principer, deres Forældre indprentede dem i deres Barndom.

Vi ville imidlertid ikke allesammen falde fra; Mange ere døde i Troen, og vore Børn ville elske Sandheden, hvis vi blot leve efter vor Religion. Forældre burde vandre saaledes, at deres Børn kunne sige: „Jeg veed ikke at Fader nogenfinde har bedraget Nogen eller taget ulovlig Fordeel af sin Næste; han har aldrig tilegnet sig det, som ikke var hans, nei aldrig, aldrig. Han sagde altid til mig: min Søn vær ærlig, sandtru, kyndt, flittig, høflig og retsindig i al din Vandel.“ Saadanne Lærdomme ville faae

Rod hos Børnene for bestandig, med mindre de synde mod den Hellig Aand, hvilket nogle Enkelte rimeligvis ville.

Hvis kristne Missionærer skulde besøge denne By (Ogden) og skulde yttre Lyst til at prædike for Eder, forsøm ikke at invitere dem dertil. Lad enhver navkundig Geistlig, som ønsker at benytte Eders Prædikestole, faae Leilighed dertil, ligemeget enten det er en Katholik, Presbyterianer, Baptist eller Methodist, og om han ønsker at tale for Eders Børn, lad ham det. I have naturligvis selv Evne og Ret til at rette paa hvad feilagtige Meninger eller Lærdomme, der muligvis maatte blive fremsatte. Jeg vil sige til mine Sødskende, lad Eders Børn faae Leilighed til at erhverve sig al den Kundskab, som findes i Verden og som er værd at eie.

I ville sandsynligvis snart faae en kristen Kirke her i Byen, thi man anseer jo ikke os som Kristne; men de kunne ikke troe os længere fjernede fra Saliggjorelsens Plan, end vi vide de ere, saa i den Henseende staae vi omtrent paa lige Fod. Men som jeg sagde, mange af de saakaldte Kristne ville sandsynligvis opslaae deres Bopæl iblandt Eder, og jeg vil sige til Forældre og Børn, at hvad de kristne Nationer angaaer — og jeg vil tage Amerika som Exempel — vil man blandt dem finde Hundreder og Tusinder af Folk som i Rettsindighed, Oprigtighed og Dyd staae ligesaa høit som de Sidste Dages Hellige ifølge deres Kundskab, og det er netop saadanne vi søge efter. Herren befalede os at gaae ud og forkynde Evangeliet uden Pung og Tasse for at opsøge de Oprigtige, der ere spredte omkring blandt Nationerne, og hjemsamle dem til Zion. Dette have vi gjort, saavidt det stod i vor Magt, men uagtet vi ere indsamlede til dette Sted, ere vi dog ikke en Smule for gode.

I Forhold til deres Forstand er der Tusinder og Millioner af Kristne i Verden, som ere ærlige, dydige og sandhedskjærlige; Saadanne rækker jeg en Broderhaand. Er det saa besynderligt? Nei, aldeles ikke. Jeg vilde ønske, at alle Sidste Dages Hellige vare saa gode i Forhold til deres Kundskab, som Tusinder i den sekteriske Verden ere; ja jeg vil end ikke gaae Hedningerne forbi, thi mange af dem ere saa gode og oprigtige i Forhold til deres Kundskab, som Mænd og Kvinder kunne være.

Altsaa, dersom vore Brodre Presbyteria-nerne, Methodisterne eller andre Troes- bekjendere komme her og ønske at prædike, giv dem Leilighed og lad Eders Børn gaae og høre dem. De ville lære Eder at helligholde Sabbathen og at ære Eders Fader og Moder; de ville lære Eder at være sanddrue, retfrafne, slittige til Arbejde, slittige i Eders Studium, at læse Bibelen og andre gode og nyttige Bøger, hvilket altsammen er ret og godt saa vidt saadanne Lærdomme gaae. Hvis de ønske at undervise Eders Børn i vore Søndagskoler, lad dem ogsaa det. Vi have forskaffet os Tusinder af deres Skolebøger, hvilke ere udsprede over hele dette Territorium. Nogle af vore Søsken- der troe ikke, at de ere saa gode som de kunde være, men ikke desto mindre benytre vi dem i vore Skoler hver Dag i Ugen Aar efter Aar.

Vær ikke bange, mine Brodre og Søstre, for at lade Eders Børn lære alt hvad som er værd at lære. Der findes Hundreder og Tusinder af Børn i denne Kirke, som man langt lettere kan undervise end deres Forældre. Man kunde tale bedre til deres Hjerter, vække deres Bidelyst hurtigere og lære dem Mere; og om nogle af vore kristne Brodre ønske at undervise vore Børn i Søndagskolerne, lad dem det. De ville ei lære

dem noget Umoralst i vore egne Læreres Nærberørelse; de vente til det bliver mørkt og til de komme i Skul førend de begynde med deres umoralste Streger, og Mange gjøre sig ikke skyldige i Saadant selv da; men i Søndagskolerne prædike de Moral saa godt som I eller jeg.

Lad Folk forstaae, at vi ere Sandhedens Forkæmpere, og ikke ville have andet end blot og bar Sandhed. Sandhed er Maalet for al vor Stræben og med Tiden ville vi komme i Besiddelse af langt mere end vi nu eie; men hvad Tid vi skulle erhverve os al Sandhed, maa jeg sige jeg veed ikke. Vi annamme Lys og Sandhed fra Lysets evige Bæld, men jeg veed ikke om vi nogenstunde kunne opleve den Dag, da vi annamme al Sandhed. I ethvert Tilfælde søge vi at tilegne os Sandhed og Kundskab fra enhver lovlig Kilde.

I næste Uge skal det store Metho- distmøde afholdes i Salt Lake City, hvorom der er talt saameget, og hvor der — efter hvad der er bleven hvistet mig i Dret — er saamange Mormoner at omvende. Jeg vil opfordre hver eneste af mine Børn at gaae og høre dem. Naar vi komme til Nutidens Videnskaber, har den sekteriske Verden erhvervet sig umaadelige Kundskaber; men naar vi begynde at undersøge den hellige Skrift — den Almægtiges Ord til Folket — og sammenligner Sekternes Kundskab i dette Stykke med de Sidste Dages Helliges, kommer jeg uvilkaarlig til at tænke paa hvad George Francis Train sagde til en vis Herre engang: „Sæt Dem nu ned og fortæl mig alt hvad De veed i fem Minutter.“ Ja, de kunne letteligen fortælle alt hvad de vide om Guddommen, Himlen, Jorden og Menneskets Ophøielse til Guds Lighed i fem Minutter, thi de vide Intet derom. Vore Børn kunne see dette, og jeg ønsker de maae

see det. Hvis der findes Nogen blandt dem, som kjender Noget om Forløsningsplanen og Menneskets Ophøielse, da ønsker og haaber jeg at see ham.

I min Ungdom gik jeg ofte hen at høre religiøse Foredrag, men de indeholde aldrig nogen Belærelse, de omhandlede kun i al Almindelighed Sædeligheds læren. Præsten sagde, at vi skulde ikke arbejde paa Sabbathen, at vi ikke skulde lye, bande, stjæle, bedrive Hoer osv., men naar han skulde belære os om guddommelige Ting, samlede han i suldstændig Mørke. Jeg besluttede hos mig selv, at jeg vilde prøve paa at afbryde mine Synder og begynde paa at føre et bedre Liv og blive saa moralsk som mulig, thi jeg indsaar, at jeg kunde ikke blive i dette Liv bestandig. Hvor jeg skulde komme hen efter Døden, havde jeg intet Begreb om, men jeg ønskede dog at være et saa godt Menneske som jeg kunde, medens jeg var her, hellere end at være fuld af Ondt. Jeg havde hørt en heel Deel om Religion, om hvilket deiligst Sted Himlen var, hvor god Gud var, og derfor besluttede jeg at føre en moralsk Vandel. Men da jeg blev ældre og fik Mod dertil, begyndte jeg at spørge mig for. „Hr. Pastor, jeg læser saa og saa i Bibelen, hvordan skal det forstaaes?“ Jeg hørte deres Prædikener om Faderens, Sønnens og den Hellig Aands Karakter og guddommelige Natur og ligeledes om Menneskaandens guddommelige Bestaenhed, hvad vi ere her paa Jorden for og andre lignende Emner. Men efter at have gjort dem adskillige Spørgsmaal og efter at have hørt deres Tale flere Aar, hvad havde jeg lært? Ingenting. Jeg kunde ligesaa gjerne have gaaet ud i en Mose ved Midnatstid for at lære at male et Maleri og derefter definere dets Farver, naar der hverten var Maane eller Stjerner at see paa Himlen, som at gaae til

den sletterikste Verden og lære noget om Gud, Himlen, Helvede eller en Kristens Tro. Men lære os vore Pligter som moralste Fornuftvæsener, det forstaae de udmærket godt.

Dette er hvad jeg har erfaret i Verden, og derfor ønsker jeg at vore Børn skulle faae Leilighed til at høre alt hvad Sætkererne have at sige os, thi naar Alt kommer til Alt beløber det sig kun til hvad jeg hørte en af Amerikas dygtigste Talere engang sagde om Sjælen. Efterat han længe havde behandlet dette Emne rettede han sig i sin fulde Høide — han var et smukt velbygget Menneske — og sagde: „Mine Brødre og Søstre, jeg maa derfor komme til den Slutning, at Menneskets Sjæl er en immateriel Substantz.“ Om Forlæbelse, min Ven! tænkte jeg; der var ikke mere sund Sands i hans Tale end i et Faars Brægen.

Dette minder mig om en udmærket Tale, som jeg engang hørte Mr. Lansing holde. Det var om Formiddagen, og da Gudstjenesten var til Ende og Folket kom udenfor, sagde Degn Brown til Degn Taylor: Hvilken herlig Tale! Taylor: Ja, i Sandhed. Brown: Det er en af de bedste Taler jeg endnu har hørt Mr. Lansing levere, og saaledes vedblev de at yttre sig over hvad de havde hørt, indtil en af dem tilsidst sagde: jeg forstod ikke et Ord af det! hvortil den Anden svarede: ikke jeg heller! Deres Dom om Sagen var fuldkommen rigtig, thi Talen bestod kun af smukke, glimrende Ord og slet ikke Andet. Jeg hørte Ingenting, som kunde give mig det mindste Lys angaaende Guddommen, Himlen, Skaberens Hensigt med Jorden og dens Indbyggere osv. Men da jeg ikke forstod et Ord deraf, troede jeg Feilen laa i min egen Uvidenhed, indtil jeg hørte begge Degnene sige det, samme, da

forstod jeg, at jeg kjendte ligesaameget som dem.

Derfor siger jeg: gaa og hør alt hvad de have at sige. Deres Katekisation er god, men naar de komme til himmelske Ting, tør jeg sige, at vi have Børn her, som hvis de blot havde Frimodighed til at svare, kunne fuldkommen bestemme dem. Ikke desto mindre siger jeg: gaa og hør dem, thi I ville da faae Leilighed til at domme for Eder selv, og I ville bedre kunne forstaae, hvorfor Herren kaldte Joseph Smith til at forkynde sin Willie, og hvorfor han gav denne Dreng Præstedømmet med samt dets Nøgler og Kræfter. I ville da erfare, Børn, at Verden kjender neppe Noget til Bibelen. Spørg de Kristne om Guds Søns Natur, og de ville slubde derom Timevis maaste og dog tilsidst ikke have forklaret Eder nogenting.

Jeg formoder, der er Søstre tilstede her, som have spurgt Præsterne om hvad et vist Skriftsted betyder, og til Svar have de faaet en lang Passtiar som gjerne endte med: „Stor er Guds frygtligheds Hemmelighed, Gud er aabenbaret i Kjøb. Søster, jeg kan ikke sige Dem Mere!“ Have I nogensinde hørt Kvinder og Børn gjøre saadanne Spørgsmaal? Ja visse-ligen, og det samme har jeg mange Gange, men de have aldrig faaet noget oplysende Svar af deres Religionslærere. Hvorfor ikke? Fordi de selv havde ingen Kundskab derom. De vidste ikke, at Jesus var sin Faders udtrykte Billede, uagtet de havde læst det saa ofte i Bibelen; de vidste ikke, at Mennesket var stabt i Guds Billede, endstjøndt de havde læst det de hundrede Gange i den Bog, som de sige de troe paa og agte saa høit. Naar og hvorledes kunne de erholde Kundskab om disse Ting? Naar de boie sig for Herren og bede Faderen i Jesu Navn om den Hellig Aands Inspiration. Ingen kan

vide, at Jesus er Kristus uden det bliver aabenbaret til ham fra Himlen.

Jeg vil sige til mine smaa Brødre og Søster, gaa og lær alt hvad I kunne. Forældre, vær ikke bange derfor imindste Maade. Disse Børn ville derved lære, hvad vi allerede have lært, nemlig Verdens bedrøvelige Mangel paa Kundskab. Vor Profet Joseph blev jaget, fordrevet, fængslet og forfulgt, og endstjøndt ingen Lov i de Forenede Stater kunde sælde ham — thi han brød ingen — var han dog indstævnet til min fuldkomne Visshed sex og fyrretyve Gange, og hver Gang var en eller anden ærværdig Hr. Pastor i Spidsen for Forsøgerne. Og da Joseph og Hyrum bleve snigmyrdede i Carthage af en sværtet og bemalet Bøvelhob, var denne Bande ogsaa anført af en Præst. Men nu for Eiden komme de efter os herop i Bjergene og ville belære os, medens Faktum er, at vore Børn kjende mere om Gud Faders og Jesu Kristi Person og Væsen og Jesu Mission til Verden, end hele den sekteriske Verden tilsammen.

For de Kristne at komme til Utah og prædike om Saliggjørelse for Mormonerne, er omtrent ligesaa fornødtigt som at sende Steenkul til Newcastle. Hvad Nytte er det til for dem at reise igjennem vore Settlementer og prædike om Udruelighed eller om Bibelen? Der gives intet andet Folk i Verden, som troer og efterlever Bibelen saa nøiagtig som de Sidste Dages Hellige. Intet andet Folk troer paa Kristus eller anerkjender ham paa den rette Maade og holder hans Befaling saa punktlig som de Hellige, og alligevel komme de efter os og ville omvende os til Kristendommen! men Tingen er de ønske at forlede os til Frasald, indtil de kunne faae Overmagten og atter udrydde Præstedømmet af Jorden. Men lad dem virke, vi skulle

snart see om Kristus eller Belial skal regjere paa Jorden.

Jeg siger dette til Forældre, til dem, som have været midt i Kristenheden, og som kjende dens Fremgangsmaade; til Kvinder, som have siddet oppe Nat efter Nat, ja Hundreder af Nætter for at passe paa deres Huse og vaage over deres Mænd og Familier, hvem Pøbelen, anfert af Præsterne, søgte efter Livet. Jeg burde maaffee ikke omtale disse Ting, men det vilde ikke være Ret at tie, thi Faktum er Faktum og vi kunne ikke forandre det. Jeg haaber Kristenheden vil optræde lidt anderledes i Fremtiden. Den sekteriske Verden har kun braadne Rar, som intet Vand kunne holde; Præsterne have sammenstiftet Troesbejndelser, Systemer og Samsund, som intet due; de leve paa Folkets Bekostning og de leve i bestandig Frygt for, at deres Rænker skulle lægges for en Dag, hvis Sandheden bliver forkyndt. Gaaer man til den vantro Verden, til Infidellerne, saa har man ingenting imod os, thi om de end ikke ville annanne vore Grundsatninger, kan man dog tale sig til Rette med dem som fornuftige Folk. Men med de saakaldte Lærere i Kristenheden er det en anden Sag, og hvis jeg skal sige min hemmelige Tanke om dem er det, at deres Forte er Uvidenhed og Frækhed.

Hvis Verden kjendte os som vi virkelig ere, ja jeg vil endog tage Sekterne og deres Præster med og sige, hvis de kjendte os saa noie som vi kjende dem, vilde Alle som En bede for de Sidste Dages Hellige. Selv Gudsfornegeterne, Politikerne og Geistligheden vilde ønske os Held og Fremgang; men de forstaae ikke hvad Herren vil udrette ved os; de ere uvidende, og i deres Uvidenhed opløste de deres Haand imod Gud og hans Slavede, thi de have Dine og see ikke, Øren og høre ikke, Hjexter og forstaae

ikke. Enkelte blive bekendte med os, og det vil have sin Indflydelse.

Hvad er den Almægtiges Hensigt med at kalde dette Folk? Dette kan besvares med saa Ord. Det er hverken meer eller mindre, end for at gjengive til Menneskene enhver Sandhed, ethvert Gode, enhver Kundskab, forstaaet alt, hvad der er ædelt, høit og ophøiet for Tid og Evighed, hvorved Alle, som ønske det, kunne blive frelste og ophøiede til Troner, Herlighed, Udødelighed og evigt Liv. Kunne I forstaae, hvilke Resultater, der ville flyde af Guds Handlemaade med dette Folk og hele Verden? Nogle, som for vare Et med os, forlade os Tid efter anden; hvor gaae de hen? Findes der Noget som helst, der kan tilfredsstille dem? Ikke paa hele Jorden — enten vedblive de at troe paa dette Værk eller ogsaa blive de fuldkommen Infideller (Bantro). Naar Folk forlade denne Kirke, blive de Infideller. De kunne for et Syns Skyld slutte sig til Spiritualismen, Methodismen eller andre ismer, men Faktum er: de maae holde sig til Jesu Kristi Evangelium eller blive Infideller.

Den Lærdom, vi forkynde, er Bibelens Lære; det er hvad Gud har aabenbaret til sine Børns Frelse, og naar Folk, som engang have adlydt samme, og derpaa fornegte Sandheden, gjøre de det med aabne Dine — de vide, at de fornegte Sandheden og ringeagte den Almægtiges Raad.

Jeg har allerede talt temmelig længe, mine Sødsfende; jeg vil endnu blot sige til Børnene: adlyd Eders Forældre og vær gode; gjør aldrig det, som I senere i Livet ville see tilbage paa med Sorg og Anger. Medens I ere uskyldige og pletfrie, bevar Eders Karakter reen. Endskøndt I ere unge, kjende I dog Forskjellen paa Godt og Ondt; lev der-

for saaledes, at I kunne see tilbage paa Ederes henrundne Liv med Taknemmelighed til Gud, fordi han gav Eder Kraft til at bevare Eder fra Misgjerning og Fald. Derved vilde I vinde Eder et høderligt Navn iblandt de Edle og Rene paa Jorden og sikkre Eder en høj Plads hieset, naar I gaae ud af denne Verden. Gud velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Decbr.

Et Advarselord til „Ring.“

(Fra „Deseret News.“)

Have Medlemmerne af det infame Komplot (eller „Ring“) overveiet Følgerne af deres skandaløse Udsæd? De søge uidentvilt at stusse sig selv med det glade Haab, at de, ved at styrte vore Ledere, ere paa den sikre og lige Vej til Mormonismens Tilintetgjørelse. Men kan noget fornuftigt Menneſte virkelig troe noget Saadant? Har Forsølgelse og Vold nogenſinde tilintetgjort et Princip eller hindret et Skridt, som Diebliffets pressende Krav nødvendiggjorde? Er det ikke bleven til et Ordspog, at Martyrernes Blod er Kirkenes Sæd? Har ikke dette stadfæstet sig i enhver Tidssalder? Tilintetgjordes Hebræerne i Egypten ved alle deres Drengedøds Drukning? Rammedes vel Jesus af Herodes's Myrderi af de Ustyldige i hiin Tid? Tilintetgjordes den kristelige Religion ved Frelserens Korsfæstelse? Har Mordet paa Apostlerne forhindret Menneſtene i at troe og annamme Kristendommen? Har Kjetternes Død paa Baalet eller Bartholomæusnattens Rædsler standset Protestantismen? Har Giordano Brunos Død paa Baalet hindret Tænkfriheden? Har Forræderiet mod og Snigmordet paa Præsident Joseph Smith odelagt Mormonismen? eller har de Helliges Uddrivelse fra Illinois standset den? Kunde den kostbare Buchanan-Expedition odelægge Mormonismen? Nei, men Unionen blev splittet derved. Har den berøgtede Gullom-Bill fremkaldt Mormonismens Undergang? Har den grundlovstridige Anti-Polygamiakt af 1862 udrettet hvad man ønskede? Eller troer virkelig den nu saa virksomme „Ring,“ at den kan udrydde Mormonismen? Forsængelige Tante!

Hundreder, ja Tusinder af Mormoner have været Døden saa nær som vel mulig for deres Religions Skyld. De ere blevne drillede, plagede, haanede, forjagede, fængslede og have taalt allslags uærdig Behandling og en Uendelighed af Savn og Gjenordbigheder for deres Troes Skyld. De have frivilligt forladt deres Barndomshjem, deres Fædreland, Slægt og Venner, forsaget Kulturens Bekvemmeligheder, lovende Udsigter, kort sagt Alt hvad Menneſtet i Almindelighed holder kjært og dyrebart for deres Religions Skyld. De ere komne ud fra en fordærvet, usædelig Civilisations Riger og have søgt Ly i en vild Ørken, som Ingen før dem ansaae beboelig — over tusinde engelske Miil fra alle andre Menneſter — alt for deres Overbeviſnings Skyld. Kan derfor noget tænksomt og ærligt Menneſte vir-

kelig troe — med alle disse Fakta for Diet — at vi nu vllde opgive vor Religion efter Ordre af nogle elendige, sinnedslige Methodist-Dommere!, om de ogsaa for Dieblicket bejvæles af Haabet om at have hele den Forenede Staters Armees til Rygstod?

Hvis „Ringen“ eller de Sammensvorne i deres blinde Had have foresat sig at drive Sagen til det Yderste, mon om de have beregnet Prisen? Vilde det ikke være tilraadeligt at overbeie neiagtigt Følgerne af visse Handlinger, for de gaae altfor vidt? Nøber det Statsk løgt og Skarpsindighed at angribe et Grundprincip og søge at tilintetgjøre det, fordi det kun forsvares af et tilsyneladende svagt Folk?

Sæt, at det skulde lykkes „Ringen“ at mulkttere, fængsle eller endog udgyde Blodet af en, to, ti, et hundrede eller selv fem hundrede Mormoner under det hykleriske Foregivende, at det ikke er Forsølgelse, men at de kun udøve Loven, kan noget fornuftigt Menneſte for et Dieblik troe, at Sagen vil ende dermed? Vilde dette saa være første Gang i Verdenshistorien, at et Folk var bleven stammelig forfulgt under det usle Paaskud af at haandhæve Lovene? Bliver i det Hele taget en Handling i sig selv mere eller mindre retfærdig og ædel, fordi den er vedkjendt som „Lov?“ Hvis saa er, kan man gjøre enhver Forbrydelse „lovlig,“ og saa kan der ikke begaaes noget Uret eller Ulovligt mere af Nogensomhelst. Skjændsel over saadant Sofisteri! Ret er Ret, hvad enten Loven anerkjender det eller ikke. Forsølgelse bliver Forsølgelse, trods Loven eller uden Lov. Et Angreb paa et Folks Friheder og Rettigheder bliver et Angreb og en Krænkelſe, hvadenten det iklædes et „lovligt“ Skin eller ikke.

„Naar de Ugudelige herſte, sørger Folket;“ men det skjændigste af alle skjændige Komplotter er et Komplot af juridiske Embedsmænd, som ere indsatte udtrykkelig for at haandhæve Sandhed og Ret, saavidt Loven vil tillade. En uretfærdig Dommer dommer ikke alene uret, men han fordreier og forvansker Loven og tilintetgjør det gode Resultat, som de lovgivende Forsamlinger havde for Die ved Lovens Affattelse.

Men tilbage: har „Ringen“ forudsæet de mangfoldige Følger af det foreliggende Skridt? Have de tænkt paa den mægtige Reaktion, som uundgaaelig vil paafølge deres skjændige Program, hvis det føres igjennem? Have de noget Begreb om den frygtelige Kraft af en saadan Reaktion, som vil knuse til Atomer alle dem, hvem den rammer?

Sæt, at det lykkes de Sammensvorne at gennemføre deres Program og at det lykkes dem at udgyde vore bedste Borgeres Blod og opbryde dette Samfund, og sæt, at saadan en Voldsdaad, skulde vinde Bisald af en stor Deel af Samtiden, er det derfor givet, at denne Sanktion vil være varig? Kan man virkelig troe, at hele Nationen og Efterlægten vil fide med Hænderne i Skjødet og see paa Religionsfrihedens Undergang og ustyrlige Folks Mord? Nei, umulig. Tiden vilde komme, da den offentlige Mening vilde vende sig mod „Ringen“ og alle dens Hjælpere og alle dem, der sanktionerte deres Daad. Verdens Anklage vilde møde dem allevegne, den vilde ringe dem i Drene til enhver Tid, flamme for deres Dine og brænde dem i deres brodefulde Samvittighed. Hvilken frygtelig Anklage vilde dette være? Det vilde være: Du sneg Dig ind i et Samfund, som havde nedsat sig i en hylende Orken og som der lagde en Flid og en Orden for Dagen,

som ikke har sin Lige, og Du indførte der Uorden, Forskyrrelse, Anarki, Sld og Sværd; Du tilintetgjorde Resultaterne af et kvart Aarhundredes heroiske Anstregelser i Industriens og Kulturens Tjeneste; Du fandt et Land fuldt af smilende Agre, blomstrende Haven, Huse, Møller, Fabrikker og mekaniske Anlæg i enhver Green, hvilket med usigelig Noie og Opoffrelse var fremtryllet af Orkenens nøgne Bund, og Du forvandlede den til dens forrige Goldhed; en Velstandskilde var aabnet for hele Nationen, og Du tilstoppede den igjen; Du fandt et ædrueligt og lydst Folk, og Du introducereede, opmuntrede og beskyttede Drukkenstab, Spillebuler, Horehuse og alle mulige Slags Laster og Vederstyggeligheder; Du fandt et fredelikkende, lovlydigt Samfund, og Du efterlod Dig et, fuldt af Vold, Blod og Rov; Du aabnede Fordærvelsens Sluser i Bjergene, og see! den har overskyttet Dalene, Sletterne og hele Nationen, indtil Freden er flygtet fra Landet og Lovløshed og Vold herfer allevegne!

Saadan lyder Klagen, som vil møde „Kingen“ og dens Understøttere, medmindre de trække deres frække Haand tilbage itide. Saadan en Klage vil, naar den fremføres med Grund, styrte dem alle i en evig Fordømmelse, hvor Graab og Lænders Gnidsel har hjemme, medens de stakkels Mormoner, hvem de forfulgte, ville triumfere i Vælde. Maatte vore Hjender itide betænke Følgerne af deres Forehavende.

I de sidste fem, sex Uger har Missionspræsidenten i Forening med en eller flere Brødre fra Kjøbenhavn overværet Konferencemøderne paa følgende Steder: Aarhus, Aalborg, Staane, Kjøbenhavn og Odense. Det er os en stor Fornøielse at kunne meddele vore Læsere, at Tilstanden blandt de Hellige i de forskjellige Konferencer er særdeles god. De ere i Almindelighed fulde af Tro og gode Gjeringer og sætte en urokkelig Tillid til dette Værks Fremgang, der er grundlagt af den Almægtige. Der tillægges ikke saa saa nye Medlemmer ved Daab, hvilket kan sees af den statistiske Rapport, som vil blive indtrykket i næste Nr. Mange gode Forsamlinger afholdtes, Brødrene afslagde kraftige Vidnesbyrd under Guds Hands Inspiration og megen Ophbyggelse og Glæde blev alle Tilstedeværende tildeel. Missionærene arbeide med Flid og Udholdenhed og flere Brødre bleve kaldede til at forøge Arbejdsstyrken blandt Folket i den forestaaende Vinter. Vi have det bedste Haab om Gavnligheden af de lokale Forandringer og Forholdsregler, som ere iværksatte i de forskjellige Egne af Missionen.

Vi have ogsaa modtaget opmuntrende Efterretninger fra de Konferencer, som vi ikke personlig kunde overvære. I Norge ere nogle af Brødrene blevne fængslede og idømte Band og Brød Straf for Prædiken og Daab; men af en lang Aarrækkes Erfaring have vi lært, at saadanne inhumane Forholdsregler mod en Mand's religiøse Tro kun bidrage til at skærpe hans Iver for den gode Sag og ansporer ham til større Anstregelse, naar han atter kommer paa fri Fod. Har Myndighederne i Norge endnu ikke Erfaring nok i denne Henseende? Paa Grund af Nyhederne fra Utah, som i denne Tid have mere end almindelig Interesse, see vi os ikke ifstand til at indtrykke i „Stjernen“ Referater af Konferencesforhandlingerne.

Vore Subskribenter i Utah paaminde os, at hvis deres Subskription ikke fornyes i rette Tid, vil Forsendelsen af „Stjernen“ ophøre, da dette Kontor ikke kan gjøre Udlæg for Noget til Porto. Vi anmode gjentagende vore Belyndere hjemme at virke for „Stjernerens“ Udbredelse blandt de Hellige i Utah, da vi vide, at den vil være en kjærkommen Gæst i mangt et Huus. Prisen er som sædvanlig to Dollars Greenbacks, indsendte til Eldste Joseph F. Smith, Salt Lake City, eller direkte til dette Kontor.

Vore sidste Emigranter under Eldste Peter Browns Ledelse, hvilke forlod Kjøbenhavn den 13de Oktober, antom lykkelig til New York den 1ste Novbr. efter en temmelig stormfuld, men ellers heldig Reise. Der var ingen Dødsfald og ingen Ulykkestilsælde iblandt dem, og Alle sølte sig taknemlige til Herren for at han havde ført dem lykkelig saa langt paa deres Reise. Den første Efterretning de modtog ved Ankomsten til Amerikas Kyster var Rodsens Meddelelse om, at „Brigham Young var arresteret og var idomt tyve Aars Fængselsstraf!“ Denne Efterretning modtoges med et rungende Hurra af de cirka 500 fremmede Emigranter ombord, medens det kun fremkaldte et Smil paa de Helliges Læber. Et nyt lille Bevis paa den uroffelige Overbevisning, som gjør sig gjældende hos dem, der have annammet Sandheden.

Appel til Retfærdighedens Haandhøvere.

(Fra Deseret News).

„Som Borgerinder af de Forenede Stater og som en Deel af en fri og uafhængig Nation ønske vi at forhøre os om vor høimodige republikanske Regjering kan forstaae Kvinden nogen Opreisning, naar hendes Karakter bliver stærkt besudlet og ærefjændet af meenederste Stryger og principløse Dømmere. Hvis der gives nogen Opreisning, hvori bestaaer den?

„Eller skal vi, som staae under det høit lovpriiste Banner, der lover Beskyttelse til enhver loyal Borger, rolig finde os i de affyelige og vanærende Beskyldninger, som indeholdes i de stammelige Anklager (Indictments), der i den senere

Tid under Gedsaflæggelse ere fremsførte af samvittighedsløse Mænd i Egenkab af en Grandjury mod nogle af vore hæderligste, loyaleste og mest philanthropiske Borgere i dette Territorium?

„Enhver salstelig eedsfæstet Beskyldning mod dem falder tilbage paa os som deelagtige i den fremsførte affyelige Brøde. Enhver, som har læst den smudsige Klage, veed hvor dybt vi ere blevne krænkede. Mange af os, der saaledes ere blevne brændmærkede, ere sribaarne Amerikanerinder, som have arvet noget af den Aand og det Blod, der udmærkede sig i 1776. Endsfjøndt vi have sun- det os i at blive fordrevne fra Sted til

Sted og taalmodigt have baaret alle de Savn og Gjenvordigheder, der faldt i vor Lod, fordi vi opgave vore behagelige Hjem for vor Religions Skyld, finde vi dog, at det overgaaer selv en Helgens Taalmodighed at bære mere, naar vi, efter at have flyet ud i Orkenen og der bidraget Vort til dens Forvandling, skulle taale, at Fremmede, iforte juridisk Myn- dighed, brændemærke vort Navn — et Navn, som vi trodsse den hele Verden at finde Noget at udsætte paa, hvad Mora- litet og Dyd angaaer.

„Hvad duer en Regjering til, naar føderale Embedsmænd saaledes ustraffet kunne skamfjænde Amerikas kjæreste Dot- tres Navn og Rygte? Hvis der findes Forsvarere af Kvindens Vre, i Retfær- dighedens Navn hvorfor tie I? Vi op- fordre Eder, Alle og Enhver, til at høre

Ederes Røst til Forsvar for Ederes lem- læstede Grundlov — til Forsvar for den truede Orden og Ret; bestyt os mod de foragtelige Dampyrer, der optræde for- klædte som føderale Embedsmænd, og deres Haandlangere, ansvarløse Stry- mænd.

„Vi føle, at Taalmodighed længere vilde være vanærende for os, og hvis I haardnakket forblive tause og ubirksomme, have vi intet Andet at gjøre end at op- opfordre Eder til fremdeles at forholde Eder neutrale, medens vi selv, „det svage Kjøn,“ optage Kampen mod de ærerørige Beskyldninger, som ere udflyngede mod os i ovennævnte juridiske Dokumenter.“

Undertegnet af

Kvinderne i Utah.

Salt Lake City, den 18de Novbr. 1871.

Polygami i Utah.

(Fra „Pomeroy's Democrat“).

Det sidste Angreb af de Forenede Staters Regjering paa Polygami er ikke skeet hverken i Lovens, Ordenens eller Religionens Interesse, det er ret og slet et søgt Paaskud, hvorved intrigante Poli- tikere, Dogenikter og Bagabonder kunne mele deres Rage paa Statens Befolking, ved at lade Statskassen udrede Omkost- ningerne ved Processførelse, Vidneindtal- delser, Tropsforsendelser og Leverancer til dem, der altid ere rede til at besvige Regjeringen ved saadanne skjønne Midler. Naar Noget kan øse reent Vand af en skidden Kilde, da først ville vi troe, at Korstoget mod Polygami skriver sig fra ædle Motiver; men af alle de Federal- embedsmænd, som leve i Salt Lake City,

er der ikke een, hvis Wandel udmærker sig ved Sædelighed, Kydskhed, Afholden- hed eller Noget, der i mindste Maade kan betegne ham som en Hædersmand. Et treugers Ophold i Utah, en omhyggelig Jagttagelse af baade Hellige og Syndere, et upartist Blik, en ivrig Samlen paa Notitser og Segen efter paa lidelige Efter- retninger har sat mig istand til at domme korrekt i denne Sag. Naar Spillere, Drankere, Regjeringssvindlere, Bedragere og Spekulanter, der ere villige til at indlade sig paa Hvadsomhelst, naar det blot bringer Fortjeneste eller Vresbeviis- ning, selv om det ødelægger Ærlighed, Moralitet og Bindstibeligthed — naar saa- danne foragtelige Individier træde i Skran-

ten for „Sandhed og Ret“, kan man med rolig Samvittighed antage, at alt andet end Retfærdighed driver dem.

Vi forsvare ikke „Mormonismen“, Polygami eller de borgerlige og religiøse Vedtægter blandt dem, som boe i Utah. Mormonerne behøve ikke vort Forsvar. Som Borgere vidne deres Gjerninger for dem — de have med uforlignelig Flid forvandlet en øde Slette til et frugtbart Land med yndige Byer og blomstrende Farms. Utahs Indbyggere ere mere forekommende, rejslase, sædelige og ædruelige end Indvaanerne i Washington, Regjeringens Sæde. De leve af deres Arbejde, ere flittige, noisomme, omgængelige og hjælpsomme mod de Fattige. Føderalregjeringen, som ved sine forbrukne Spillestygge og hoeragtige Repræsentanter i Salt Lake City søger at paaføre Mormonerne Krig, kan ikke sige det samme om sig selv. De, der skryder af deres Kristenhed, som opirres over Mormonismens Principer, som støttes af ukonstitutionelle Love og glindsende Bajonetter, ere Mænd, som bitterligen ere uværdige til et kristent, civiliseret og respektabelt Samsunds Ugtelse. Det er Mænd, der gennemstreife Samsundet for at opspore Binding, som forsultne Hunde opsnuse et Been at gnave; det er Mænd, som ere skyldige i alle Laster; det er Mænd, som hente deres Inspiration fra Spiritusflasken, som holde deres Raadslagninger for „Religionens Fremme“ i Kafeer og Kneiper, som lægge deres Planer for „Sædelighedens Bestyrelse“ i berygtede Huse i Selskab med Skjøger, og som kun patroniseres af Unionsembetsmænd, hvis Opgave det skulde være at værne om Landets religiøse Interesser, de selsamme, som de ikke ville tolerere hos Mormonerne!

Alle saadanne Mænds Anstrengelser for at udrydde Polygami af Utah ville mislykkes. Denne Sag ligger udenfor

en hver Lovs Omraade i dette Land (Amerika). Alle Bestræbelser for at drive et saadant Folk ud af dette Territorium med Bajonetten maae seile. Vi have haft nok af Krig og de deraf flydende Afgifter i dette Land til vor fuldkomne Tilfredshed for mange Aar. Vi ere trøtte af saadanne Felttog, som kun nogle faa Udvalgte have Nytte af.

Folket i Utah have Rettigheder under Regjeringen saavel som ethvert andet Folk i Unionen. De have Forder, Huse, Butikker, Skoler, Kirker — Altsammen deres eget og vundet ved utrættelig Flid. De opdyrke, forædle og forstjørne Landet, hellere end at odelægge det. Der findes ingen juridisk Proceß, men kun Overmagt, Tyranni og Bold, som kan drive Mormonerne fra deres Hjem eller konfiskere deres Eiendom til Fordeel for griske Tyve. At fordrive dem fra deres Hjem i Klippebjergene vilde være en himmelraabende Uret og en blodig Skjændsel for den amerikanske Nation, hvis Stoltthed er dens Frihed og Tolerance.

En Armeé paa en Million Mand kan ikke drive Mormonerne ud af deres Bjergfæstning. Hvis de leve efter Guds Billie, vil han beskytte dem, hvis ikke, vil han paa Dommens Dag hjemføge dem efter Fortjeneste, og det er ikke for dem, der selv ere Syndere, at sælde Folk, som ere bedre end dem selv. Der er andre og større Under i Landet værdig deres oieblikkelige Opmærksomhed.

Hvis Polygami er en Skjændsel for Amerika, vilde det være godt at minde, at det er grundet paa den selsamme Bibel, som de Kristne allevegne anerkjende som Guds aabenbarede Ord. Saa længe Indbyggerne i Utah Territorium passe deres egen Dont, betale hver Mand Sit og opføre sig som gode Borgere, er deres religiøse Kjæteri Intet at regne i Sammenligning med Raaddenheden og

Korruptionen af vor egen saakaldte „bedste Regjering i Verden“.

Dpposition mod Mormonismen vil blot styrke den. Lader man dem i Fred vil Folket deroppe ikke længere kunne ansee sig som Martyrer, og Polygami vilde døe hen af sig selv, da vistnok deres fleste Kvinder have imod det. Men angrib under Skin af Lov og Ret de t, som Lovent beskytter, og hvad Mormonerne ansee

som deres Religion, og ikke blot Mændene men selv Kvinderne ville reise sig til Forsvar for Kirken og dens Interesser, ansee sig som Martyrer og derved grundfæste og udbrede endnu videre Troen paa det, som intet Menneske kan bevise ikke er en Religion, men som tværtimod Landets Love ere forpligtede til at beskytte ligesaa meget som enhver anden Troesbekjendelse, Sekt og Samsfund.

Nyt fra Utah

Der var en voldsom Sneestorm i Salt Lake City den 4de Novbr.

Kongresmand Thomas Fitch er reist til Staterne for at afholde en Række Forelæsninger, som han tidligere har forpligtet sig til.

Følge Efterretninger fra Utah af 1ste Novbr. var Præsident Young paa sin Reise sydpaa ankommen til Beaver City den 31te Oktbr. og vilde efter nogle Timers Hvile fortsætte Reisen til St. George. Som det er vore Læsere bekjendt tilbragte Præsident Young sidste Vinter i det varme Syden af Sundhedshensyn, og det er hans Agt at gjøre saa hver kommende Vinter. Som Folge af denne Plan begav Præsidenten sig paa Reisen allerede i September Maaned; men under Besøget i de forskjellige Settlementer fik han Underretning om, at visse Klager vilde blive fremsførte mod ham af „Ringene,“ hvisaarfaa han strax vendte om for at møde og svare til alle eventuelle Klager. Senere mødte han som bekjendt i „Retten,“ stillede Kaution og spurgte derefter de Forenede Staters Marschal to a tre Gange, om der var noget til Hinder for at han foretog sin projekterede Reise, hvortil svarede Nei. Efter at have modtaget samme Svar af sin Advokat, begav han sig anden Gang paa Reisen til Dixie, og det er dette, der nu gaaer sin Runde i Bladene som „Præsident Youngs Flugt.“ Dette Rygte er altsaa ligesaa ugrundet som et tidligere, at det var kommet til blodigt Sammenstød mellem de Forenede Staters Tropper og Mormonerne, og at alle Federal-Embedsmænd og Ikke-Mormoner havde maattet rømme Utah.

Den katolske Biskop i Salt Lake City, Mr. Luttles Mening er, „at Brigham Young er en viis Mand, og at Mormonismen ikke vil døe med ham.“ Det Første kjender og indrømmer Enhver nutildgaa, det Sidste derimod ere Meningerne deelte om, men det viser, at Biskop Tuttle er en Mand med Forstand og Dømmekraft, og at han ikke er bange for at støde den offentlige Mening for Hovedet. I denne Anledning siger Dr. Frotherton i en Korrespondance til Califor-

niens Pacific Churchman: „De vise og bedste Mænd i Nationen understøtte Biskop Tuttle's Optræden i denne Sag. Han indsaar det Skadelige, Vanærende og Uretfærdige i at gribe ind med Magt i disse Mænds og Kvinders husholdelige Forhold samt hvilke sorgelige Følger det vilde have for Tusinder af deres uskyldige Børn, og derfor undertegnede Biskoppen en Petition til Kongressen, hvori denne bønnes om ikke at stride ind med Magt.“

3 Anledning af Hjælpen til de Brandliede i Chicago siger „Colorado Chieftain“: „Brigham Young og hans Troeskæller kunne være overtroiske, bigotte og fanatiske, men de maae have en varm Krog i Hjertet, siden de saa beredvilligt yde Hjælp til deres Medmennesker i Nød. Neppe var Raabet fra Chicago naaet til dem, før de ædelmodigt ydede Tusinder af Dollars i det Diemed at lindre Andres Lidelser. Denne deres opoffrende Høihjertethed er al Værd værd og burde kunne dække en Mængde af de Synder, de ere anklagede for.“

Præsident Daniel H. Wells, der tillige er Borgemeester i Salt Lake City, samt Eldste Hoseas Stout bleve den 28de Oktober hæftede af de Forenede Staters Marschal under Anklage af Mord, og indsattes i Arrest i Camp Douglas. Næste Dag blev Br. Wells løsladt paa Kaution, men for Br. Stouts Vedkommende vilde Overdommer Mc Kean ingen Kaution modtage.

Vi have netop modtaget Brev fra Broder Cluff, Coalville, Utah, men Mangel paa Plads nøder os til at lade det ligge til næste Nr. Han melder, at Alt er vel hjemme.

Eldste Thomas Hawkins er af „Ringen“ bleven dømt til 500 Dollars Mulkt og 3 Aars Fængsel for Polygami. Vi ville omtale denne Sag nærmere i næste Nr.

Indhold.

	Side.		Side.
Om Børneopdragelse	49.	Appel til Retfærdigheden	76.
Redaktionens Bemærkninger (Et Ad- varselsord til „Ringen“)	73.	Polygami i Utah	77.
		Nyt fra Utah	79.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peter sen.

Trykt hos F. G. Bording.